

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/19/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017201771
Dátum vydania rozhodnutia: 11.12.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1017201771.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a JUDr. Igora Belka, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): T. Q., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Iránska islamská republika, právne zastúpený JUDr. Sabínou Hodoňovou, PhD., advokátkou, so sídlom Mariánske námestie 31, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, Krížna 44, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2017/009702-003 zo dňa 18. augusta 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/256/2017-43 zo dňa 23. mája 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/256/2017-43 zo dňa 23. mája 2019 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2017/009702-003 zo dňa 18. augusta 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA6-314-44/2017-PPC zo dňa 29.05.2017 (ďalej len „prvoinštančné správne rozhodnutie“) Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície PZ Bratislava (ďalej len „prvoinštančný správny orgán“) podľa ustanovenia § 33 ods. 6 písm. g) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) s poukazom na ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov zamietol žiadosť žalobcu o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania.

2. Správny orgán s prihliadnutím na verejný záujem na situáciu a vývoj trhu práce rozhodol, že udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme, pretože podnikateľská činnosť žalobcu nebude podľa

písomného podkladu Ministerstva hospodárstva SR hospodárskym prínosom pre Slovenskú republiku.

3. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA2-2017/009702-003 zo dňa 18.08.2017 potvrdil prvoinštančné správne rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.) žalobu zamietol.

5. Krajský súd sa stotožnil s právnym posúdením žalovaného, keď zamietol žiadosť žalobcu o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov.

6. V danom prípade správne orgány podľa názoru krajského súdu postupovali správne, keď zamerali dokazovanie na zistenie, či prechodný pobyt žalobcu za účelom podnikania na území Slovenskej republiky je vo verejnom záujme, pričom výklad tohto pojmu zákon neupravuje. Žalovaný pri rozhodovaní aplikoval ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého je povinnosťou správneho orgánu prihliadať na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia. Preto pokiaľ si správne orgány plnili svoju zákonom ustanovenú povinnosť, a na vyššie uvedené skutočnosti prihliadali, nebolo takému postupu čo vytýkať.

7. Vo vzťahu k námietke žalobcu, ktorou spochybňoval relevanciu vyjadrenia Ministerstva hospodárstva SR k jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania krajský súd uviedol, že podľa § 33 ods. 1 písm. a) v spojení s § 33 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov je správny orgán pri rozhodovaní o udelení prechodného pobytu povinný prihliadať na verejný záujem - osobitne na hospodárske záujmy Slovenskej republiky, ku ktorým je kompetentný vyjadrovať sa ako ústredný orgán štátnej správy práve Ministerstvo hospodárstva SR, pretože je žiadúce, aby sa regulovala situácia hospodárskeho trhu a trhu práce aj tým spôsobom, že správne orgány dozerajú na imigráciu cudzincov, ktorých podnikateľská činnosť má nepochybne vplyv na hospodárstvo Slovenskej republiky. Z uvedeného vyplýva, že ako hospodárny sa javí len prechodný pobyt takého cudzinca, ktorého podnikateľská činnosť bude benefitom pre hospodárstvo Slovenskej republiky.

8. V danom prípade neobstojí argument, že žalovaný sa nevysporiadal s prínosom žalobcu pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Z rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa prínosom žalobcu zaoberal a uviedol, že žalobca riadne nepreukázal, že jeho podnikateľská činnosť bude predstavovať prínos pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Správny orgán uviedol, že žalobca doložil k žiadosti o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania všetky doklady v zmysle ustanovenia § 32 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, ale zároveň uviedol, že doloženie zákonom predpísaných dokladov je jednou, nie však jedinou z podmienok pre udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky. Zároveň argumentoval, že ustanovenie § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, na ktoré je konajúci správny orgán povinný prihliadať, konkrétne vymedzuje obsah verejného záujmu v konaní o prechodnom pobyte cudzinca. Pojem verejný záujem je teda výslovne použitý v texte zákona, pričom plní funkciu podmienky, resp. kritéria, na ktorú pri rozhodovaní prihliada správny orgán bez ohľadu na to, či žiadateľ splnil iné formálne náležitosti podania. V prejednávanej veci v intenciách žalobcových námietok a s poukazom na uvedené krajský súd nevzhladol nesprávne právne posúdenie ako dôvod pre zrušenie napadnutého rozhodnutia.

9. Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že pobyt žalobcu nie je vo verejnom záujme, a preto bola v prípade účastníka konania potrebná zo strany prvoinštančného správneho orgánu aplikácia ustanovenia § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov. K záveru prvoinštančného rozhodnutia, že pobyt žalobcu

nie je vo verejnom záujme, žalovaný ešte zdôraznil, že na účel podnikania by mal byť udelený prechodný pobyt len cudzincovi, ktorého podnikateľská činnosť bude prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky a jeho prítomnosť je nevyhnutná na dosiahnutie podnikateľských zámerov. Mal za to, že verejným záujmom sa rozumie taký záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom. Žalovaný pri rozhodovaní vychádzal z tej skutočnosti, že žalobca riadne nepreukázal, že jeho podnikateľská činnosť bude predstavovať prínos pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, nepreukázal skutočnosti (nepredložil žiadne dôkazy), aby bolo možné v jeho prípade prvoinštančným správny orgánom, ako aj odvolacím orgánom konštatovať, že jeho podnikanie bude predstavovať prínos pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Žalovaný ďalej dôvodil, že ak prvoinštančný správny orgán zistí dôvody na zamietnutie žiadosti o udelenie prechodného pobytu podľa ustanovenia § 33 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov nemá inú možnosť iba žiadosť zamietnuť, vzhľadom na skutočnosť, že uvedené ustanovenie je ustanovením kogentným a dôraz v uvedenom ustanovení je kladený na slovíčko „zamietne“.

10. V nadväznosti na vyššie uvedenú konštatáciu, krajský súd rozhodnutie vo vzťahu k stanovisku zastupiteľského orgánu nepovažoval za nepreskúmateľné. Zastupiteľský úrad dal žalobcovi odporúčajúce stanovisko, avšak zo stanoviska zastupiteľského orgánu, ktoré uviedol v rozhodnutí aj prvoinštančný správny orgán vyplýva, že aby žiadostiam o zlúčenie rodiny rodinných príslušníkov žalobcu bolo vyhovené, keď bude hodnoverne zdokumentovaná podnikateľská činnosť žalobcu v SR, jeho pobyt v SR a bude preukázané, že táto podnikateľská činnosť žalobcu nesúvisí len so zabezpečením vystaňovania celých rodín z Iránu do Slovenskej republiky alebo Schengenu. Zo stanoviska zastupiteľského orgánu, i napriek odporúčaniam, je zrejme, že aj zastupiteľský úrad považoval za potrebné hodnoverne zdokumentovať podnikateľskú činnosť žalobcu v SR. Správne orgány v procese rozhodovania sa zaoberali zdokumentovaním podnikateľskej činnosti žalobcu v SR, a to v kontexte s obsahom celého stanoviska zastupiteľského orgánu.

11. Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné aj žalobcom namietané nesprávne vyhodnotenie nedoloženia podnikateľského zámeru žalovaným s poukazom na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov je vecou správnej úvahy správneho orgánu, ktorý posudzuje, či sa určitá skutočnosť má považovať za dokázanú, či vykonané dôkazy postačujú, alebo či si treba obstarat' ešte iné podklady pre rozhodnutie. V rámci dokazovania je to správny orgán, ktorý posudzuje závažnosť jednotlivých dôkazných prostriedkov, tak ako aj v danom prípade požadovaný podnikateľský zámer žalobcu v SR.

12. Krajský súd z obsahu administratívneho spisu mal v danej veci preukázané, že žalovaný vyzval žalobcu žiadosťou zo dňa 21.08.2016 na doloženie podkladov, ktoré umožnia správne orgánu rozhodnúť o veci, a to najmä podnikateľský zámer, zmluva o budúcej zmluve, nájomné zmluvy, cenníky, certifikáty, finančný plán. Zároveň bol poučený, že v zmysle § 4 ods. 1 Správneho poriadku účastníci konania spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania a súčasne uviedol, že v prípade nedoloženia podkladov nemôže správny orgán zistiť presne a úplne skutočný stav veci, čo môže viesť k zamietnutiu žiadosti o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania. Žalobca napriek výzvam správneho orgánu trval na tom, že splnil zákonom stanovené podmienky na udelenie prechodného pobytu na účel podnikania na území Slovenskej republiky a požadované doklady nedoložil. Podkladom pre rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bol žalobcom doložený Výpis z Obchodného registra zo dňa 23.03.2016 na spoločnosť Vika Viktória s.r.o., rozhodnutie jediného spoločníka zo dňa 23.03.2016 o prevode obchodného podielu na žalobcu, stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu vrátane záznamu o vykonaní osobného pohovoru so žalobcom a vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR k podnikateľskej činnosti žalobcu, ktoré žalovaný oznámil žalobcovi vo výzve na vyjadrenie správneho orgánu v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku zo dňa 16.05.2017. Žalobca sa v správnom konaní v danej veci na základe výzvy správneho orgánu vyjadril v podaní zo dňa 19.05.2017, avšak neuplatnil svoje právo a nenavrhol správne orgánu vykonať žiadne dôkazy, resp. nevzniesol v konaní iné návrhy, žalovaný správny orgán z úradnej povinnosti nevykonával ďalšie dôkazy.

13. Krajský súd v danej veci zastáva názor, že žalovaný správny orgán postupoval v súlade so zákonnými predpismi, vo veci zistil riadne skutkový stav a zo skutkových okolností vyvodil správny

právny názor. Nemožno vytýkať správne orgánu, že by sa v konaní dopustil takej procesnej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia. Na základe výkladu právnej normy § 33 Správneho poriadku v intenciách logického a rozumného uváženia vôľou zákonodarcu bolo, aby sa účastník správneho konania oboznámil s dôkazmi, ktoré by mali byť podkladom pre rozhodnutie, ktoré boli v správnom konaní vykonané správnym orgánom a s ktorými tento účastník nebol oboznámený. Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo zo skutkových zistení, ktoré boli žalobcovi známe. Žalovaný v správnom konaní umožnil žalobcovi sa vyjadriť k veci a navrhovať dôkazy, tento však v správnom konaní nevyužil svoje právo a žiadne návrhy v konaní nevzniesol, žiadne dôkazy nepredložil a ani žiadne dôkazy nenavrhol vykonať.

14. Vzhľadom na uvedené teda krajský súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný postupoval v správnom konaní v súlade s právnou normou ustanovenou v § 3 ods. 2 v spojení s § 33 ods. 2 Správneho poriadku, keďže umožnil, aby sa žalobca mohol pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladom i k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie a teda nemožno považovať za procesné pochybenie postup žalovaného, keď nevyzval opätovne žalobcu na vyjadrenie sa pred vydaním rozhodnutia, keďže výklad právnej normy ustanovenej v § 33 je potrebné vykonávať na základe logického a rozumného uváženia. Výklad právnej normy ustanovenej v § 33 Správneho poriadku nemožno vykonať formalisticky, ale vzhľadom na konkrétne okolnosti v každej individuálnej veci.

15. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že za predpokladu, keď žalovaný konanie nedoplnil vykonaním ďalšieho dokazovania a pri rozhodovaní vychádzal len z tých podkladov, ktoré už účastník konania poznal, nedošlo k porušeniu zákona, pokiaľ uvedený správny orgán nedal tomuto účastníkovi možnosť vyjadriť sa k nim predloženým podkladom pre rozhodnutie, lebo by išlo len o formálny úkon.

16. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že nemôže vykonávať podnikateľské aktivity v spoločnosti Víki Viktória s.r.o., správny súd vo vzťahu k charakteru predmetu preskúmvanej veci vyhodnotil ako právne irelevantné.

17. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 168 S.s.p., avšak vo veci úspešnému žalovanému žiadne trovy konania nevznikli, žiadne si ani neuplatnil, a preto mu krajský súd náhradu trov konania nepriznal.

III.

Konanie na kasačnom súde

18. Žalobca podal proti rozsudku v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru sťažovateľa tento nesporne preukázal účel pobytu predložením dokladu potvrdzujúceho oprávnenie na podnikanie v súlade s § 32 ods. 5 písm. a) zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie prvoinštančného správneho orgánu bolo založené na jedinom listinnom dôkaze, doklade vystavenom Ministerstvom hospodárstva SR, a ktorého stanovisko vychádza z mylného predpokladu, že sťažovateľ nepreukázal účel pobytu.

19. Sťažovateľ v konaní predložil všetky zákonom vyžadované dokumenty, ktorého súčasťou bolo aj stanovisko Zastupiteľského úradu v Teheráne, ktoré odporúčalo sťažovateľovi prechodný pobyt udeliť. S uvedeným stanoviskom sa správne orgány však vôbec nevysporiadali.

20. Sťažovateľ ďalej namietal, že správne orgány sa nijako nezmieňujú, prečo sa rozhodli uprednostniť verejný záujem Slovenskej republiky pred súkromným záujmom sťažovateľa na podnikanie. Podkladom ich záverov bolo výlučne vyjadrenie ministerstva.

21. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

22. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že v kasačnej sťažnosti nie sú uvedené žiadne

nové skutočnosti, a preto sa pridržiaval svojho vyjadrenia k žalobe.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

23. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná a napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. potrebné zmeniť tak, že ruší preskúmané rozhodnutie žalovaného a vec mu vracia na ďalšie konanie. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11.12.2019 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

24. Podľa § 22 zákona o pobyte cudzincov prechodný pobyt na účel podnikania udeľí policajný útvar, ak nie sú dôvody na zamietnutie žiadosti podľa § 33 ods. 6, štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý

- podniká alebo bude podnikáť na území Slovenskej republiky ako fyzická osoba, alebo
- koná alebo bude konať v mene obchodnej spoločnosti alebo družstva a nie je v pracovnoprávnom vzťahu.

25. Podľa § 32 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny priloží k žiadosti o udelenie prechodného pobytu dve fotografie s rozmermi 3 x 3,5 cm zobrazujúce jeho aktuálnu podobu a doklady nie staršie ako 90 dní, ktoré potvrdzujú

- účel pobytu,
- bezúhonnosť, ak v odseku 3 nie je ustanovené inak,
- finančné zabezpečenie pobytu; to neplatí, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 28 a 29,
- finančné zabezpečenie podnikateľskej činnosti, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 22; to neplatí, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý koná alebo bude konať v mene významného zahraničného investora,
- zabezpečenie ubytovania; to neplatí, ak ide o
 - štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý pravidelne dochádza do zamestnania alebo do školy cez štátnu hranicu zo susedného štátu,
 - štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý žiada o udelenie prechodného pobytu podľa § 24, § 25 ods. 1 písm. e), f) alebo § 30 a bude študovať na vysokej škole alebo vykonávať pedagogickú alebo výskumnú činnosť, alebo
 - štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý žiada o udelenie prechodného pobytu podľa 26 alebo 29,
- súhlas podľa § 27 ods. 4,
- skutočnosť, že ide o vnútropodnikový presun, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý žiada o udelenie prechodného pobytu podľa § 23 ods. 5.

26. Podľa § 32 ods. 5 písm. a) zákona o pobyte cudzincov účel pobytu podľa odseku 2 písm. a) štátny príslušník tretej krajiny preukáže predložením podnikateľského zámeru vo forme podľa osobitného predpisu, podnikateľského zámeru na realizáciu inovatívneho projektu, osvedčenia o živnostenskom oprávnení alebo dokladu potvrdzujúceho oprávnenie na podnikanie, ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny podľa § 22.

27. Podľa § 33 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu prihliada na

- verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske záujmy Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti štátneho príslušníka tretej krajiny pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na ochranu verejného zdravia,
- záujmy maloletého dieťaťa štátneho príslušníka tretej krajiny, osobné a rodinné pomery štátneho

príslušníka tretej krajiny, jeho finančnú situáciu a dĺžku doterajšieho pobytu a predpokladaného pobytu, c) stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu.

28. Podľa § 33 ods. 2 písm. a) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar pri posudzovaní podnikateľského zámeru, ktorý štátny príslušník tretej krajiny predložil podľa § 32 ods. 5 písm. a), si vyžiada stanovisko od Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny je prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

29. Podľa § 33 ods. 6 písm. g) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar zamietne žiadosť o udelenie prechodného pobytu, ak udelenie prechodného pobytu nie je vo verejnom záujme.

30. V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom kasačného konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozhodnutí žalovaného o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o udelenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a konania týmto rozhodnutiam predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

31. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa, podľa ktorých krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, sú dôvodné.

32. Z administratívneho spisu je zrejmé, že k žiadosti o udelenie prechodného pobytu na účel podnikania predložil sťažovateľ všetky zákonom vyžadované dokumenty pre potreby posúdenia jeho žiadosti. Súčasťou týchto dokumentov bolo aj stanovisko Zastupiteľského úradu v Teheráne, ktoré odporúčalo sťažovateľovi udeliť prechodný pobyt. Správne orgány opreli svoje rozhodnutia o stanovisko Ministerstva hospodárstva SR, podľa ktorého podnikateľská činnosť sťažovateľa nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, pretože sťažovateľ prínos pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky riadne nepreukázal.

33. Kasačný súd vyhodnotil ako dôvodnú námietku sťažovateľa týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia v tejto časti. Správne orgány sa podľa názoru kasačného súdu nedostatočne vysporiadali so všetkými predloženými dokumentami, najmä so stanoviskom Zastupiteľského úradu v Teheráne, ktorý prechodný pobyt sťažovateľovi odporučil udeliť. V rozhodnutiach správnych orgánov správna úvaha o posúdení tohto stanoviska absentuje úplne. Správne orgány v rozhodnutiach vychádzali iba z nesúhlasného stanoviska ministerstva, a teda pri vyhodnocovaní dôkazov postupovali neobjektívne, nedostatočne, pretože sa vôbec nevysporiadali s dôkazmi, ktoré boli na prospech sťažovateľa.

34. V zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov správny orgán pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie prechodného pobytu má prihliadať aj na stanovisko zastupiteľského úradu k udeleniu prechodného pobytu. Je nutné zdôrazniť, že zastupiteľský úrad a jeho stanovisko vo veci má pri samotnom rozhodovaní nezastupiteľné miesto, pretože Zastupiteľský úrad v Teheráne mal priamy osobný kontakt so žiadateľom a tak mali pracovníci zastupiteľského úradu možnosť vytvoriť si predstavu nielen o osobe sťažovateľa, ale o celkovom zámere žiadosti o prechodný pobyt.

35. Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa, ktorou tento spochybňoval relevanciu vyjadrenia Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky k jeho žiadosti o udelenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky za účelom podnikania považoval kasačný súd za dôležité uviesť, že podľa ustanovenia § 33 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov v spojení s ustanovením § 33 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov je správny orgán pri rozhodovaní o udelení prechodného pobytu povinný prihliadať (okrem iného) na verejný záujem (záujem, ktorý prináša majetkový prospech alebo iný prospech všetkým občanom alebo mnohým občanom) - osobitne na hospodárske záujmy Slovenskej republiky (či podnikateľská činnosť štátneho príslušníka tretej krajiny bude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky), ku ktorým je kompetentný vyjadrovať sa ako ústredný orgán štátnej

správy práve Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, pretože je žiaduce, aby sa regulovala situácia hospodárskeho trhu a trhu práce aj tým spôsobom, že správne orgány dozerajú na imigráciu cudzincov, ktorých podnikateľská činnosť (a s tým súvisiaci pobyt cudzincov na území Slovenskej republiky) má nepochybne vplyv na hospodárstvo Slovenskej republiky. Z uvedeného vyplýva, že ako hospodárny sa javí len prechodný pobyt takého cudzinca, ktorého podnikateľská činnosť bude benefitom pre hospodárstvo Slovenskej republiky. Na základe uvedeného tiež nie je kasačnému súdu zrejmý záver správnych orgánov, že podnikateľská činnosť sťažovateľa nebude prínosom pre hospodárske záujmy Slovenskej republiky, keď žalovaný hospodársky prínos sťažovateľa neskúmal a sťažovateľ svoj podnikateľský zámer ministerstvu a ani správnym orgánom neuviedol. Podkladom na záver správnych orgánov o nevhodnom prínose sťažovateľa pre hospodárstvo SR bolo výlučne iba stanovisko Ministerstva hospodárstva SR.

36. Kasačný súd vytýka správnym orgánom aj to, že sa vo svojich rozhodnutiach nedostatočne zaoberali uprednostnením verejného záujmu Slovenskej republiky pred súkromným záujmom sťažovateľa na podnikaní. Správne orgány sa zamerali iba na verejný záujem a prínos podnikateľskej činnosti sťažovateľa pre hospodárstvo SR, ale opomenuli sa vysporiadať so súkromným záujmom sťažovateľa na podnikaní. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžs/2/2009 zo dňa 21.04.2009, podľa ktorého „Bez náležitého posúdenia uvedených kritérií, na ktoré má žalovaný prihliadať pri posudzovaní žiadosti žalobkyne o povolenie k jeho prechodnému bydlisku za účelom podnikania, sa preto javí názor žalovaného, ktorý si osvojil aj krajský súd, že udelenie povolenia na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme, za predčasný, pričom podľa odvolacieho súdu je potrebné, aby v ďalšom konaní bolo zohľadnené nielen hľadisko verejného záujmu, ale aj súkromné hľadisko žalobkyne tak, aby v prípade, že žalovaný uprednostní záujem verejný pred záujmom súkromným, bolo zrejmé, akými úvahami sa pri vyhodnotení týchto dvoch hľadísk spravoval a ako vyhodnotil ostatné kritériá posudzovanej žiadosti žalobkyne ...“ Podkladom na záver správnych orgánov o uprednostnení verejného záujmu však tiež bolo výlučne iba stanovisko Ministerstva hospodárstva SR.

37. Kasačný súd na základe vyššie uvedených dôvodov konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného považoval za súladné so zákonom a správnu žalobu zamietol. Pretože samotné preskúmané rozhodnutie žalovaného trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

38. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, nárok na náhradu trov tohto konania priznal.

39. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.